

«LA VETLLA DEL REY», UNA POESIA OBLIDADA DE JOSEP CARNER

La composició que editem va ser llegida el dia 8 de desembre de 1904 per Josep Carner a la vetllada literàrio-musical dedicada a la Mare de Déu que es va celebrar a l'església del Pi de Barcelona, en la jornada de cloenda dels actes que es van dur a terme a la diòcesi barcelonina al llarg d'aquell any, en el qual es va commemorar el cinquantè aniversari de la declaració dogmàtica de la Immaculada Concepció de Maria. Poc temps després va ser publicada en el «Boletín Oficial Eclesiástico del Obispado de Barcelona» (núm. 1347, 3 de febrer de 1905, pàgs. 135-137), juntament amb els altres textos literaris en català llegits a la mateixa sessió —*A la Immaculada i Goigs en llahor de la Immaculada Concepció de Maria*, de Josep Mas i Casanovas; *Montserrat*, de M. S. Oliver, i *Ave Maria!*, de Francesc Matheu— i els discursos, en castellà, pronunciats per Josep Daurella (aleshores degà de la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat) i Mn. Gaietà Soler.

La presència de Carner en un acte solemne d'aquest tipus —presidit pel bisbe cardenal Casañas i el capità general de Catalunya acompanyats de la resta d'autoritats barcelonines— és ben indicativa del nom que ja s'havia fet en determinats sectors socials. L'escriptor, que comptava aleshores vint anys, havia obtingut aquell mateix any i l'anterior la Viola als Jocs Florals de Barcelona —de fet, els seus primers premis literaris «majors», atès que fins a aquell moment, a banda de guardons en certàmens locals, en els Jocs barcelonins només hi havia aconseguit accèssits— i acabava de publicar el *Llibre dels poetas*, el seu primer llibre de versos. L'any 1904 Josep Carner era el líder indiscutible d'un grup molt actiu de joves escriptors que conflueix en un seguit d'entitats, associacions i publicacions de caràcter catòlic, universitari i catalanista que són un dels nuclis fonamentals de formació de la intel·lectualitat noucentista. En aquest sentit, és especialment rellevant la Congregació Mariana dels Jesuïtes de Barcelona, integrada per diverses acadèmies, a les sessions de les quals Carner va concórrer de manera assídua, sobretot entre 1901 i 1906. La producció que Carner hi va donar a conèi-

xer és, en bona part, de temàtica religiosa, dins la qual sobresurten els poemes dedicats a diverses Mares de Déu catalanes, amb els quals s'ha de posar en relació el poema que ara editem.

La Vetlla del Rey, doncs, no és una peça aïllada, ni tampoc una simple composició de circumstàncies. De fet, ni se centra (tret de les estrofes 14 i 15, que es podrien suprimir sense alterar el sentit global del poema) en el tema de la Immaculada, que era el de la festa que va motivar-ne la lectura. El contingut patriòtic i la devoció montserratina com a sustentadora del sentiment patriòtic, tot i ser importants, semblen més aviat un pretext entorn del qual confegir un treball literari. El poema, força extens, mostra un considerable domini de l'alexandrí —un dels seus versos predilectes en aquest moment— i una curiosa elaboració estilística i lingüística. En tot cas, l'objectiu d'aquesta nota no és pas de fer una anàlisi dels versos carnerians, sinó, més senzillament, d'editar aquesta poesia que havia passat desapercebuda i contribuir de manera molt modesta a la localització i replega dels textos del Carner de la primera època que va començar ja fa anys Loreto Busquets i que recentment Jaume Aulet ha completat en el seu excel·lent *Josep Carner i els orígens del Noucentisme* (Barcelona, Curial/Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1992). L'edició del poema s'ha fet transcrivint literalment l'original, sense introduir-hi esmenes, ni tan sols en l'accentuació o en la puntuació.

RAMON PINYOL i TORRENS